

חושק את השיניים, כדי שהחזק לא יפוצץ את הפרצוף הרציני שאיתו הוא מסתובב בדרדריכלל. תהיה. פנינו למיספר עורכידין, אבל איש מהם לא הסכים. אני שוקל לפנות ליוזם שפטל, כדי שיקבל עליו את ההגנה? זה מדמיוניוק?

רבינוביין הוא כמו דמיוניוק?
"חס ושלום!"
הרי זה לא מושפט. רבינוביין יורשע.

"אין ביטחון. אולי הוא יזוכה." אתה התובע.
"אני התובע, אבל לא הקובע."
מושפט יפה. תובע — קובע. ואם ייצא אשם אצלך, יהיה גם גזרדיין?

"בטח. יש גזרדיין. יכולים להוציא גזרדיין של גזרדיין."
מה זאת אומרת? המושבעים שלך יפסקו שלא מדברים איתו? אתה תדרוש שיחרימו אותו?

"כן. החרמה."
זה עונש מרמזות. אתה תהיה מרוצה?

"תראה, זה אדם שאילו היו אומרים לי שהוא מת, הייתי פותח את הקבר כדי לראות אם הוא כאמת מת. עד כדי כך הוא הויק לי." והנטייה הטבעית, הראשונית, היא שלא להאמין לבדש. הוא יותר מדי מסור, יותר מדי ממוסמר, יותר מדי בוטה באמירה ושקט

כמה שנים אתה נשוי?
"עשר."
היכרתם לפני כן?

העלוקות

זמן. היה לי עסק קודם, למוזון, סופרמרקט, והיה לי חלל עד שהתפנה שטח לכניסה שלי למפעלהסלטיים. זו היתה ריצה לשם שע

קטע מתוך ספרו של משה בדש, העומד לצאת בקרוב: במיכתב שהיה חתום עליידי המישנה לפרקליטות המדינה, דורית ביניש, ושהיה מיועד למכ"ל המישטרה, נאמר כך: "בימים האחרונים הגיעו לידינו מירסומים, שמקורם במשה בדש, בעניינים הקשורים בינו לבין מסי'ההכנסה. נראה לנו מהפירסומים כי יש בהם עבירה לכאורה על סעיף 74 לחוק בתי'המישפט. אבקשך להורות על ניהול חקירה על העבירה האמורה, הן נגד משה בדש, והן נגד העיתונים שבהם פורסמו המודעות. אנו מייחסים חשיבות רבה לחקירה מהירה, בהתחשב בהיקף הפירסומים ובטיבם."
מובן שלא ידעתי על מיכתב זה, המורה למישטרה לחקור בעלילה כאילו אני מאיים על עובדי מסי'ההכנסה, עד אשר נקראתי באחד הימים באופן הרשמי ביותר לחקירה במישטרה.
בתחנת'המישטרה קידם את פניי שוטר חמור'סבר, שעד מהרה הבחנתי כי בשל היותו חוקר מנוסה, הוא מתייחס בליגלוג סמוי למיכתב זה. "ליגלוג סמוי מול איום סמוי", הירחתי ביני לבין עצמי.
את החקירה פתח השוטר במילים אלה: "אתה חשוד בזה שפירסמת מודעות שיש בהן איום סמוי על עובדי מסי'ההכנסה, האמורים להעיד במישפטך."

"תראה, עדיף היה שלא להיכנס למאבקים לא עם מסי'ההכנסה, לא עם רבינוביין ולא עם אחר, ולא להגיע למאבקים הקשים שהיו איר. תם. זה לא דבר סימפטי, שבאים מעקלים של מסי'ההכנסה. גם היום, כאשר המשק קורס, ואני מכלכל יותר מ-200 מישפחות פה במיפ' על, ועוד מאות מישפחות בעקיפין — "המשק קורס?"

"לא. אני אתן לך דוגמה. הבאתי עובדים מעיררת'פיתוח, ואחרי כמה ימים כל החבורה הזאת לקחה את הרגליים והלכה."
אין אבטלה?
"להערכתך, מוסר'העבודה של המובטלים הוא אפס."

כמה אתה משלם?
"אני מוכן היום לשלם 1100 שקלים ל-70 עובדי'ייצור שיבואו לעבוד אצלי. ממחר כבר קר."
מה משכורת'המינימום במיפ' על שלך?
"900 שקלים. נטו. אבל זה כאמת המינימום, וזה לא כולל הסעות וארוחות."
והמקסימום?
"מגיעים אצלי ל-2700 שקלים נטו."
ואתה?
"המשכורת שלי היא 10 אלפים שקלים ברוטו."

איך היה פועל ב"עסיים"?
"יותר מפועל. הוא התחיל כפועל, וגמר שם כמנהל'מחלקה."
היום הוא עובד?

שוע. זה לא שעשוע מקובל.
"או קיבלו את זה כדבר רציני, אבל למוזלי לא ניצחתי, כי אז הייתי תקוע עד היום

"כן. היכרנו מוזון."
היא היתה החברה הראשונה שלך?
"לגמרי. החברה הראשונה שלי, ואיתה

התקניק האחרון

משה בדש לא מוכן להודות שכל העסק סכומים נאלה כדי לפרסם נקניק? יש מילחמה, ובדש מוכן להסביר למה הוא ינצח יותן שם-אור

"הוא פנסינור. הוא עובד כאן כמה שעות ביום, כפיקוח על החנות."
אתה מפטר אנשים?
"מעולם לא פיטרתי אדם בגלל צימצומים. רק בגלל בעיות'מישמעת."
איזה בעיות?

"למשל, כשמישהו מעשן בעבודה. או כאי שר פועל עובד ללא כובע. או כאשר אדם מחסיר ימי'עבודה ללא סיבה."
יש כאן ענין?
"אין סיבה שיקימו ועד. אני הוא בעצם יושכ'ראש הוועד של העובדים."
עוזב.

"זה דווקא יהיה נחמד, אם תקום קבוצה שתייצג את העובדים. אבל אין בזה צורך. כאמת."

איך אתה מבלה?
"כבר כמה שנים לא ביליתי. אתה רואה את ערימת הפרוטוקולים הזאת? בשבת עברתי על כולם."
אין לך חברים?
"יש."
מי?
"ישראל. אברם. ג'קי אחר."
מבית'הספר?

"לא. מהצבא, ואחר ממנהל'העבודה. מכית'הספר כל החברים שלי נמוגו, וכל אחד הלך לדרכו. כולם בעצם הם מהצבא ומעלה."
לא היית אף פעם אחר מהחבר'ה?
"לא. אני הגעתי מאוחר להרצליה. לא גדלתי שם. הייתי שם שנתיים, וזהו."

אתה זוכר את התקופה?
"לא. זה מינוס לזכור את הכל. יש לי תכונה, שמה שנגמר — נמחק לי. טוטאלי. אני גומר עכשיו קטע, נאמר את העניין של מסי'ההכנסה — בעוד חודש זה נמחק מהי זיכרוני."

התחנת'ה. מאוישר? מאור. איפה צמחת? גרלתי ברמת'גן. הייתי בבית'ספר דתי. הייתי גם בשיבה, וסימתי בנימוס'יה העברית הרצליה, בתל'אביב. בעצם, אני מבית דתי.
והיום?
"היום אני מאמין, אבל לא דתי."
איפה גרת?
"גרתי ברחוב'החיל ברמת גן, והייתי עור לה לאוטובוס ונוסע במשך שעה לגימנסיה. למדתי שם בשכיע'שמית, במגמה ביולור'גית, והתגייסתי לצבא."
המשבת ללמוד באוניברסיטה?
"לא. הייתי בקבע ומי'מה, ואחרי'כך נקי לעתי לעבודה, ומאז אני שם."
היית פעם בוועד הכיתה?
"לא. בוועד'הכיתה לא הייתי. גם לא בוועד בית'הספר."
מה פתאום רצת בגיל 24 לבחור רות?
"נקלעתי אז בין עסק לעסק, והיה לי קצת

בעירייה. כאמת, זה היה כשביל הספורט, למישחק שברב, לראות איך מתעתעים בכל המועדים."
מה זאת אומרת, לתעתע?
"עמד אז ראש'עיר ותיק, פלד, שירד בכי חירות הן בכמה מנדאטים, ותחילת הנפילה שלו היתה אז. היה נחמד לראות בטלוויזיה ששני המועדים שמתייחסים אליהם הם הוא ואני, ולא אנשי'המערכת, למשל. אנשי'התיק שורת ראינו אותו ואותי."
היוצאת אז עיתון אגרסיבי, כמו המודעות שלך היום.
"אגרסיבי מאוד. היטיה, כמו במודעות שלי, היא דומה: ללכת ישר. לא סחור'סחור, ולא במסר מלוקק. שרוצים למכור לך אוטו, ומנסים להגיד לך כמה הוא טוב, במקום להשוות אותו למכוניות אחרות. רוב המי פרסמים חייבים להוציא מודעות מלוקקות. אני לא. אני בוחר בשיטה של לשים הכל על השולחן, ולכסח את כל האנשים שנמצאים בדרך. התעלולים שיצרנים מתחרים עשו לי באים לידי ביטוי בנקמה שלי במודעות. היסול'החשבון בא באמצעות המודעות."
אתה נהנה מהמאבק?

מתיחלית'הדרך, כאשר השתחרר מצבא הקבע ב-1977 בדרגת סרן בחיל'התחקוק, והחלית לרוץ לבחירות העירוניות ברמת'גן, מול ראש'העירייה ישראל פלד, משך את תשומת'הלב בזכות האגרסיביות המשתלחת של מסע'הבחירות שלו. גם אז היה לידי הידיד, חזי כהן. הוא שקט מאוד, מדבר בקול נעים, ומנע, ככל האפשר, מלהסגיר רגשות. "אני לא בוכה," הוא אומר, "ואני לא זוכר שאי'פעם בכיתי."
אבל אתה אהב.
"זה כן."